

Guillem Gavalrà (Cerdanyola del Vallès, 1997).

Febrer, així d'es mús, em llesca el cordó umbilical el 1997. Esmús, rom i espuntat és com neix; esprimatxat, descalç i contrafet i amb una barba, que em creixia, policroma.

Llavors creixo brut i embriac: desmembrant-me de matinada entre la son i la poesia. Em perforo l'orella amb agulla i faig Estudis Clàssics a la Universitat Autònoma de Barcelona. I aleshores afluoren Arquíloc, Safo de Lesbos, Homer, Aligheri, Blai Bonet, Rodoreda i la violència d'Abramović. Però l'amor me'l fan els textos bíblics i la filologia sacra.

És l'any 2016 quan neix *Fam bruta* (AdiA Edicions – LaBreu Edicions – Cafè Central), el meu primer poemari, guardonat amb el Premi Francesc Garriga, i l'any 2017 sóc premiat amb el Miquel Bauçà de Felanitx amb la meva segona obra poètica, *Brànquies* (AdiA Edicions). La meva obra ha estat traduïda al castellà i al turc.

Tot crear, segons jo, escalabora. I tot és crear. Doncs la paraula fendeix, esmussa, a tall de violència.

T'OBRES

a l'herba cruel dels
òrgans, el cor colpeja
l'estómac. Sóc un cos brut,
la mandra, endins la
pell se'm carien
els ossos.

De *Fam Bruta*

PODRIR-ME,

créixer pèl de floridura a la
llengua. Si
les fruites s'estoven,
s'alimenta la
terra.

De *Fam Bruta*

AUS A LA TRÀQUEA

en sentir com creixo amb les
ganyes enfora. Si vols orina'm
i sigues la vorera del carrer on
tothom pixa quan vol posseir.

Tinc tota la casa
marcada claveguera. Que
un gos voraç m'espelli
els ossos i em reservi
endins la
terra.

De *Brànquies*

Guillem Gavalrà

AFLUENTS

de saliva que desborden
dels pulmons com un sexe
dilatat. Sota
la roba em respiro
l'enveja.

De Brànquies

N O C T U R I N I T A T .

l'esgarrifança d'escórrer
el cos endins l'altre, ser
la prohibició, la
matinada. així, l'aigua
m'escriu, redempció
que no m'acabo.

carda'm els dits dins la
mirada.

De Brànquies